

gaar Folk ogsaa, fordi de ikke kan eller vil arbejde sammen med Fængselsdirektøren, saaledes som den vel mest ansete, eller i alt Fald en af de mest ansete Fængselsfolk, vi har, Ammitzböll paa Vridsløselille, er gaaet, fordi han ikke kunde og ikke vilde arbejde sammen med Fængselsdirektøren.

Hvad er det saa, Mindretallet foreslaar? Det foreslaar intet andet end noget, som falder fuldstændig i Traad med, hvad Fængselsdirektøren selv har ønsket. Mindretallet ønsker, at der skal være en Kontrol med Fængselsvæsenet udenfor Fængselets egne Embedsmænd, og i fuldstændig samme Retning har Fængselsdirektøren paa et tidligere Tidspunkt udtalt sig. At det ikke er et Krav, som er særlig vidunderligt eller særlig mærkværdigt, fremgaar af, at det er opfyldt i en hel Række Kulturlande her i Europa som England, Tyskland, Østerrig, Holland, Norge, Spanien, Belgien, Frankrig, Grækenland. Det er der realiseret paa en noget anden Maade end den, der foreslaas i Mindretallets Beslutning, som jo ikke kommer under Afstemning, da det andet Forslag gaar forud. Det er imidlertid ikke det afgørende, om det bliver saadan eller anderledes, dette er ligegyldigt, Hovedsagen er, at vi faar en saadan Institution. I Virkeligheden vil Oprettelsen deraf falde i Traad med, hvad Fængselsdirektøren paa et tidligere Tidspunkt selv har udtalt paa Tryk, idet han har sagt, at der bør oprettes en saadan Institution, og den bør staa udenfor Fængselsembetsmændenes Kreds. Tidligere har vi jo haft et Mellemed mellem den øverste Fængselsmyndighed og Fængslerne, der imidlertid ikke har gjort nogen Gavn, fordi det har bestaaet af Fængselsmænd. Selv om Fængselsdirektøren aldrig havde opstillet Kravet, maa man dog sige, at det er et Krav, der er saare naturligt. Jeg kan ikke begribe, hvorledes et parlamentarisk Udvalg kan være i Tvivl om, at under parlamentariske Forhold maa der overhovedet ikke findes Institutioner, omgærdede af Mure, bag hvilke der ikke kan trænges ind. Det er dog noget, der hørte det gamle Regimentes, Enevældens Tid til. Efter den konstitutionelle Forfatning og efter Parlamentarismens Anerkendelse ligger det i Sagens Natur, at enhver Institution, der, saaledes som Fængselsvæsenet, staar afsondret fra Omverdenen, maa have sit parlamentariske Tilsyn.

Svend Koch: Naar jeg har bedt om Ordet nu, efter at min ærede Partifælle

som Ordfører for Mindretallet har holdt sit meget lange Foredrag, er det, fordi jeg vil sige ham, ogsaa fra denne Plads, at jeg ikke kan følge ham. Jeg kender ikke alle denne Sags Akter, men jeg har et ikke helt ringe Kendskab til Fængselsvæsenets Administration, da jeg i en lang Aarrække, og saa længe Nyborg Fængsel har eksisteret, har været knyttet til Fængselsvæsenet som teknisk Konsulent. Jeg skal ikke komme ind paa selve Sagen, det vil sikkert andre ærede Medlemmer, der har Kendskab til dens enkelte Akter, gøre, men jeg skal blot sige, at naar Ordføreren for Mindretallet, som det fremgaar af Betænkningen, nu, efter at Sagen forlængst er afsluttet ved en grundig Undersøgelse ved Nyborg Politiret med Bortfjernelse af forskellige Funktionærer ved Nyborg Straffeanstalt, retter heftige Angreb paa Fængselsvæsenets øverste Ledelse, skyder han efter min Mening ganske over Maalet. I øvrigt føler jeg mig ganske overbevist om, at Fængselsvæsenet saavel i denne Sag som i alle andre meget vel kan staa for Skud, men derfor kan det dog være uheldigt, at der rettes Angreb paa en Institution som denne. Selv om Angrebene er uretfærdige og overdrevne, kan de meget let bibringe Offentligheden den fejlagtige Mening, at der maa være noget galt paa Færde, og alene det kan virke nedbrydende paa Disciplinen paa Straffeanstalterne og svække Ledelsens Interesse og Energi. Jeg beklager derfor, at denne Sag ikke er blevet afsluttet med Politiretts Afgørelse, og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar dette ikke er sket, er det, fordi den ærede Ordfører for Mindretallet paa en eller anden Maade maa have forset sig paa denne Sag. Jeg kan, som sagt, ikke følge ham, og jeg agter derfor at stemme for det af Flertallet stillede Forslag til Beslutning og vil meget indtrængende henstille til mine ærede Partifæller, der sandsynligvis kender endnu mindre til denne Sag end jeg, nøje at følge denne Forhandling og ikke lade deres Afstemning være afgjort alene af den Omstændighed, at den ærede Ordfører for Mindretallet har rejst Sagen og overtaget Ordførerskabet med Partiets Samtykke.

Fraenkel: Naar det ærede Medlem maner vort Parti til at undlade at stemme sammen med dets Udvalgsmedlemmer i denne Sag, er det jo ganske overflødigt, thi under Partiets Drøftelse af Sagen er enhver, ikke mindst efter min Opfordring, blevet stillet fuldstændig frit i saa Henseende,